

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ ΠΑΙΓΝΙΑ

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Σκηνεῖα καὶ τέλος· ἰδί σελ. 339.

— Λοιπὸν, κύριε, μοῦ εἶπε μετὰ μικρὰν παύσιν ἡ Πιπίνα, ἐσχηματίσατε βέβαια εἰς τὴν ἰδέαν σας τὴν εἰκόνα τῆς νέας τὴν ὁποῖαν θὰ νυμφευθῆτε. Εἶναι ὠραία, ἐν πρώτοις ;

— ὦ ! ἄγγελος !

— Μαλλίᾳ μαῦρα ;

— Ὅχι, μαλλίᾳ ξανθὰ ὡς τὰ ἐδικά σας.

— Ἄ κύριε, τὰ μαῦρα εἶναι ὠραιότερα.

— Δὲν τὸ φρονῶ.

— Καὶ οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τότε ;

— Ναί, οἱ μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ, ὡς οἱ βλέποντές με ταύτην τὴν στιγμὴν.

Ἐκοκίνισε.

— Ἀλλὰ, κύριε, δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ.

— Καὶ ἂν, κατὰ μίαν τῶν ἀνηκούστων ἐκείνων περιστάσεων τὰς ὁποίας δὲν θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὁμοιάζετε κατὰ πάντα μετὴν σύζυγόν μου ;

— Τὴν εἶπατε ὅμως πολὺ ὠραίαν.

— Μήπως ἠπατήτην ;

Ἡ κυρία Πιπίνα ἐκοκίνισε καὶ πάλιν.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, ἂν τόσον εὐκολὰ ἦναι κἀνεὶς ἄγγελος ὠραιότητος, δὲν ἤξεύρω διατί θὰ λυπηθῆτε, ἀφοῦ πληθὺν τοιούτων ἀγγέλων ἠμπορεῖτε ν' ἀπαντήσετε.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, ἀπεκρίθη.

Ἐγεῖνε καὶ δευτέρα παῦσις, καὶ νέα σιωπὴ.

— Κύριε, ἐπανελάθην ὡς σκεπτομένη, ἄραγε ὅλοι οἱ νυμφευόμενοι ἄνδρες σχηματίζουν ὡς ὑμεῖς μετὴν φαντασίαν τῶν εἰκόνα τινὰ, τὴν ὁποῖαν ἡ μέλλουσα σύζυγός των πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ, ἄλλως δὲν τὴν ἀγαπῶν. Βεβαίως.

— Τότε, ἠκολούθητε, καὶ ἐκεῖνος ἐπλασεν ἰδανικὴν εἰκόνα.

— Ποῖος ;

— Ὁ μέλλων νυμφίος μου, κύριε, ἀνυπομόνως πῶς ἀπεκρίθη.

— Ἄ ! ναί, τὸ εἶχα λησμονήσει.

— Πολὺ καλὰ, κύριε· ἂν ἐφρασε νὰ σχεδιάσῃ καὶ αὐτὸς καθὼς ὑμεῖς τοιαύτην εἰκόνα, καὶ δὲν θέλῃ νὰ κάμῃ κάμμειαν πρὸς χάριν μου συγκατάθεσιν, πρέπει νὰ ἀπελπισθῶ ὅτι θὰ μ' ἀγάπησῃ ποτὲ ὁ σύζυγός μου· εἶναι ἀλήθεια ;

— Καλὲ, ὄχι δὲ, κυρία μου. . .

— ὦ ! μὴ ζητῆτε νὰ με παρηγορήσετε. Ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃ ποτὲ· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὁμοιάζω ἀπαρράλλκτως μετὴν εἰκόνα τῆς φαντασίας του ;

— Ἄ ! ἂν σὰς εἶχεν ἰδεῖ.

— Ἀλλὰ δὲν μὲ εἶδε. Καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἴδιος δὲν τὸν εἶδε ποτέ.

— Πῶς ! οὔτε ὁ πατήρ σας ;

— Ὅχι, κύριε· τὸ συνοικέσιον συνεφωνήθη μεταξύ συγγενῶν. Ὁ πατήρ μου εἶναι πλούσιος,

μοῦ δίδει πολλὴν προίκα. Ὁ νέος καὶ τώρα εἶχει ἰκανὴν περιουσίαν, ὡς φαίνεται, καὶ κληρονομίαν ἐλπίζει μεγάλην· περισσότερον δὲν ἐχρειάζεται διὰ τὸν πατέρα μου. Ἄς εἶχε τοῦλάχιστον πληροφορηθῆ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς περὶ τοῦ ἰδανικοῦ μέρους τῆς μνηστείας μου ! ἦτον τὸ μικρότερον πράγμα, δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἄν ἐγνώριζε τοῦτο, θὰ ἤξευρε πῶς νὰ φερθῆ, καὶ θὰ ἔκρινεν ἂν μοῦ ἤρμοζε τοιοῦτος σύζυγος· τώρα ὅμως φοβοῦμαι μὴ ζήσω δυστυχῆς τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν μου· διότι θὰ ἦμαί βέβαια δυστυχῆς ἂν καταλάβω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκόπελος τὸν ὁποῖον ἔχετε νὰ φοβηθῆτε ;

— Καὶ μικρὸν σὰς φαίνεται τοῦτο, ὥστε θέλετε καὶ ἄλλο ;

— Ἀλλὰ, κυρία μου, λέγετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὁ σύζυγός σας· τοῦτο σημαίνει, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι αἰσθάνεσθε εἰς τὸν ἑαυτὸν σας τὴν θέλησιν, τὴν ἀνάγκην νὰ τοῦ ἀνταποδώσετε τὰ ἴσα.

— Καὶ εἶχατε περὶ τοῦτου ἀμφιβολίαν, κύριε ;

— Παραδέχομαι ὅτι σὰς εὕρσκει ἀπαράλλακτον μετὴν ὁποῖαν ἐπλασεν εἰκόνα· ποῖος σὰς βεβαιώνει ὅτι θὰ ἦστε διατεθειμένη νὰ τοῦ ἀνταποδώσετε κλίσιν ἀντὶ κλίσεως, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσετε τέλος πάντων ; Ἡμπορεῖ νὰ μὴ ἦναι εὐφυῆς· ἠμπορεῖ νὰ ἦναι καὶ νὰ μὴ σὰς ἀρέσῃ, διότι ἡ συμπάθεια δὲν ἐπιβάλλεται.

— ὦ ! κύριε, μὲ τρομάζετε ! Καλὲ, εἶναι ἀληθὲς τοῦτο ! ἠμπορῶ νὰ μὴ τὸν ἀγαπῶ ! Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ καὶ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, εἶναι ἀκόμη χειρότερον παρὰ νὰ μὴ ἀγαπᾷ κἀνεὶς τὸν ἄλλον ! . . Καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ ὑποπτεύσω, καὶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς σχεδόν ! διότι, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ διατί, ἡ ἰδέα μόνη τῆς ὑπανδρείας μ' ἐκολάκευεν. Ἀλλὰ πῶς νὰ μαντεύσω ὅλα ταῦτα !

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσαμεν τὴν βιαστικὴν τοῦ ἀμαξήλατου φωνὴν, ἐπιπλήττοντος τὴν βραδύτητα τῶν ὁδοιπόρων, ὁ δὲ πατήρ ἔδειξε τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν θυρίδα, καὶ μετ' ὀλίγον κατέλαβε τὴν γωνίαν του.

Ἡ θυγάτηρ του ἐπρόλαβε ν' ἀρπάσῃ τὰς ἐφημερίδας, τὰς ὁποίας ὁ μεταξὺ ἡμῶν διάλογος τὴν εἶχε κάμει νὰ λησμονήσῃ ὀλοσδιόλου. Τότε ὅμως, αἱ δραματικαὶ ἐκείναι καὶ συγκινητικαὶ τῆς νεανικῆς φαντασίας τῆς σελίδες εἶχαν χάσει ὅλον τὸν τὸ γοήτευμα, διότι ὠραῖα ἐφαίνοντο ἀπέναντι τῆς πολὺ πλέον ἐνδιαφερούσης αὐτὴν ἀληθείας· ἐπρόκειτο περὶ ὀλοκλήρου τοῦ μέλλοντος αὐτῆς, ὅθεν πᾶς ἄλλος λογισμὸς ἐσιώπα.

Κωφοὶ καὶ ἄλαλοι ἐταξείδεύσαμεν μέχρι τῆς

Β. . . ., ὅπου ἡ ἄμαξα στέκεται μίαν περίπου ὥραν.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ νεᾶνις κατέβη δμοῦ μετὸν πατέρα τῆς, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λευκοῦ Ἴππου.

Φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ἔσπευσα καὶ ἐγὼ ν' ἀκολουθήσω τὴν Πιπίναν, καὶ πᾶν μέσον νὰ μεταχειρισθῶ ὥστε νὰ καθήσω εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῆς; Παντάσασιν. Βίδα ἀπέναντι τοῦ Λευκοῦ Ἴππου ἄθλιόν τι πανδοχεῖον οἰκοδομηκόν (ὡς ἔλεγεν ἡ ἐπιγραφή του), ὅπου εἰσέρρευον ὅλοι οἱ εἰς τὸ ὄπισθεν καὶ τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης μέγας καθήμενοι, καὶ τούτους ἀκολουθήσας, ἐκάθησα ἔμπροσθεν τραπέζης προβληματικῆς καθαριότητος, τῆς ὁποίας ἡ δαπάνη μόλις ἔφθανε τὸ τρίτημόριον τῆς ἡτοιμασμένης εἰς τὸ ἀντικρὺ τῆς ὁδοῦ μέρος. Ποίας δὲ λογῆς συνδυασμοῦ εἶχα, εὐκόλως ἐννοεῖται.

Ῥυπαρὸς ὑπηρετὸς ἦλθε πρὸς ἐμέ.

— Τί δρίζετε, κύριε; Ἔχομεν βραστὸν ἀξιόλογον, μακαρόνια, ὄρνιθα παραγεμιστήν, ψητὸν μετ' γεώμηλα. . . .

— Κονδύλιον, μελάνην καὶ χαρτίον εἰς τὴν στιγμὴν.

Ὁ τάλας ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξεν ἔκθαμβος. Ἀξιόλογος καταναλωτῆς, θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἰππῆγε μολαταῦτα νὰ φέρῃ τὰ διαταχθέντα.

Ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον φέρων κονδύλιον μὲν χονδρὸν ὡς τὸν μέσον τῶν δακτύλων του, μελανοδοχεῖον δὲ τὸ ὁποῖον βορβοροδοχεῖον ἠδύνατο προσφεύστερον νὰ ὀνομασθῆ, καὶ χάρτην εἰς τυλίγματα παντοπώλου μᾶλλον ἢ εἰς γραφὴν ἐπιστολῶν κατάλληλον.

— Τώρα, τί ἄλλο ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη, ἀνοίγων τὴν ἄκραν τοῦ κονδυλίου μετὸ δούχιον.

— Ἐπιθυμεῖ μίαν καλὴν σοῦπαν ὁ κύριος;

— Ἔστω μίαν καλὴν σοῦπαν.

— Ἀμέσως.

Ἀπαλαχθεὶς τοῦ ρυπαροῦ ὑπηρετοῦ, ἤρχισα νὰ γράφω ταχέως τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

« Κυρία μου!

« Ὅχι ἡ τυπλὴ τύχη, ἀλλ' ἡ πρόνοια τοῦ Ἰψίστου ἠδύκνησε ν' ἀπαντηθῶμεν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεθα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐμέλλαμεν νὰ κρημνισθῶμεν κατακέφαλα εἰς τὸ θάρατρον τρομεροῦ καὶ ἀπηλιτισμένου μέλλοντος. Μήπως ἠθέλησε νὰ σωθῶμεν ἀμοιβαίως, ἐμποδίζουσα οὕτω τὴν ἀπώλειαν ἀμφοτέρων; Ἐγὼ θαδίζω εἰς γάμον τὸν ὁποῖον τὰ προαισθήματά μου ἀποκρούουν· ὑμεῖς ἀφίνετε τὸ μοναστήριον, καὶ τρέχετε νὰ νυμφευθῆτε ποῖον; ἄνδρα τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶδατε, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾶτε ἀκόμη, τὸν ὁποῖον δὲν θ' ἀγαπήσητε ἴσως ποτέ! ἡ συνομιλία μας, ἂν καὶ βραχεῖα, μ' ἐρώτισε πολὺ τὸν γάμον εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ἀπερισκέπτως συνή-

νεσα, τὸν ἀλέθριον τοῦτον γάμον τὸν διαλύω, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁποιαιδέποτε καὶ ἂν ἦναι τῆς ἀποφάσεώς μου αἱ συνέπειαι. Θέλω ν' ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου καὶ ν' ἀγαπῶμαι παρ' αὐτῆς.

« Σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου ὅτι εἶχα τὴν λυπηρὰν πεποίθησιν ὅτι δὲν θὰ δυνηθῶ ν' ἀγαπήσω ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις ἔτρεχα νὰ νυμφευθῶ. Μετ' ἠρωτήσατε, καὶ σᾶς ἀπεκρίθη ὅτι ἡ σχεδὸν θεσβαίωτης μου αὕτη προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι θεωρῶ ἀδύνατον νὰ δμοιάζῃ ἡ μνηστή μου τὴν ἀμετάβλητον δι' ἐμὲ εἰκόνα τῆς ἰδανικῆς γυναικός. Ἦτον αὕτη μία τῶν αἰτιῶν, ἀλλ' ὄχι ἡ μόνη· ἔχω καὶ ἄλλην ἰσχυροτέραν, κυρία μου, καὶ αὕτη εἶναι ὅτι τὸ ἰδανικὸν τοῦτο πρόσωπον, τὸ πρὸ πολλῶν ἐτῶν παρὸν εἰς τὴν φαντασίαν μου, τὸ ἦρα τέλος πάντων! Ἀλλὰ εἶμαι διὰ τοῦτο εὐτεχέστερος; Ἀλλοίμονον! τὸ ἐνύπνιον τοῦτο, τὸ μεταβληθὲν εἰς ἀλήθειαν, μόλις τὸ εἶδα καὶ πέπτωται νὰ τὸ στερηθῶ. Ἰπανδρεύεται καὶ αὕτη ἡ μᾶλλον τὴν ὑπανδρεύουσαν, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ τὴν ἔχη ἄλλος, ἄνθρωπος ξένος, ἀγνώριστος, ἀγροῖκος ἴσως τὴν καρδίαν, θεσβαίως δὲ μὴ ἀγαπῶν αὐτὴν ὅπως ἐγὼ ἔμελλα νὰ τὴν ἀγαπήσω.

« Ἄ! ἂν μὲ ἠγάπα καθὼς τὴν ἀγαπῶ, ἂν ἡ κλίσις ἦτο ἀμοιβαία, τότε δὲν θὰ ἔλειπεν ἡ ἐλπίς. Ἀλλ' ὅτι μὲ εἶδεν, ὅτι βραχεῖαι τινες φράσεις ἀντηλλάχθησαν μεταξὺ ἡμῶν, εἶναι τοῦτο τὸ μόνον πλεονέκτημα κατὰ τὸ ὁποῖον ὑπερέχω τοῦ ἀντιζήλου μου, καὶ ὁ ἴδιος ἐννοῶ ὅτι τοῦτο μόνον δὲν ἀρκεῖ. Ἔστω! ἄς μὴ ἦναι πλέον λόγος περὶ ἐμοῦ· δὲν ἔχω κἀνὲν δικαίωμα, κἀνένα τίτλον ἰσχυρόν· ἀπαρνοῦμαι πᾶν συμφέρον προσωπικόν, καὶ περὶ αὐτῆς μόνως ἐνασχολοῦμαι. Ἄς ἀγνοῆ ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος θέλων ν' ἀφερώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν του, ἀλλ' ἄς φροντίσῃ ἡ ἰδία περὶ αὐτῆς καὶ ἄς μὴ προχωρήσῃ βῆμα πλέον εἰς τὴν ὁποῖαν ὠθεῖται ὁδόν. Ἄς κἀμὴ καθὼς ἐγὼ, ἄς εἰπῇ ὄχι καὶ μετὰ τὸ ἀποσπασθὲν παρ' αὐτῆς καὶ, διότι εἶναι καιρὸς ἀκόμη.

« Ἀναγνώσατε τὸ παρὸν, κυρία μου, καὶ ἀναγνώσατέ το, ἂν ἦναι δυνατόν, μετὸν καρδίαν σας· καὶ, ἂν μὲ θεωρήσατε τολμηρὸν, καταδικάσατε τὴν σοβαρότητα καὶ τὸ κατεπεῖγον τῶν περιστάσεων, αἵτινες εἶναι ἀνώτεραι ἡμῶν καὶ μ' ἐβίασαν νὰ σᾶς γράψω.»

Μόλις ἤγγισα τὴν σοῦπαν καὶ ἄλλα δύο ἢ τρία φαγητὰ, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει προθύμως ὁ πανδοχεύς. Ἐδίπλωσα τὴν ἐπιστολήν μου, ἐπλήρωσα ὅ,τι μοῦ ἐζήτησε, καὶ ἐξῆλθον. Ἡ ἄμαξα ἐπερίμενον ὅτι Ἴππου εἶχον ζευχθῆ· οἱ συνοδοίποροι μου ἀνέβαιναν· ἔφθασα ἐγκαίρως· τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως εἰδίδετο.

Βίδα τὴν νέαν συνοδοίπορον μὲν κυττάζουσαν περὶ αὐτὴν, ὡς ζητοῦσάν τινα ἢ πραγμὰ τι. Τέ-

λος πάντων οί ὀφθαλμοί της ἀπάντησαν τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἤλλαξαν διεύθυνσιν.

Εἶχα εὐρεῖ τὰς ἐπιφυλλίδας τῆς νεάνιδος εἰς τὴν θέσιν μου καὶ τὰς ἐπῆρα. Ἔθεσα ἐπιδεξίως μεταξὺ αὐτῶν τὴν ἐπιστολήν μου, καὶ τὰς ἔδωκα, λαβῶν εἰς ἀμοιβὴν ἐρασιμώτατον εὐχαριστίας μειδίαιμα.

Μετά τινα λεπτὰ ἡ μουσικὴ τοῦ πατρὸς — ἤξούρετε ποία μουσικὴ — ἤρχισεν.

Ἡ νεάνις μ' ἐκύτταξε μειδιδῶσα.

— Θὰ τὸν ἐξυπνήσω, μοῦ εἶπε, μᾶς κωφάινει.

— Μὴ διὰ τὸν Θεόν! ἀπεκρίθη ζωηρῶς εἰναι μεγάλη σκληρότης.

Ἰπήκουσε, καὶ ἐσεβάσθη τὸν πατρικὸν ὕπνον.

Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὰς ἐφημερίδας· ἐγνώρισε τὸ διπλωμένον ὡς σημεῖον μέρος τῆς σελίδος, ὅπου εἶχε διακόψει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπανάλαβεν αὐτήν. Τοῦτο καὶ ἐγὼ ἤθελα.

Καλαρὰ ἦτον ἡ ἔνωσις τῶν φύλλων, καὶ ἡ εἰς αὐτὰ κρυπτομένη ἐπιστολή μου δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ πολλὴν ὥραν εἰς τὴν θέσιν της. Καὶ ἀληθῶς, ἡμίσειαν στήλην δὲν εἶχεν ἀναγνώσει, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατά της.

Ἐκπλαγείσα, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ χαρτίον καὶ τὸ ἐγύρισε καὶ ἐξαναγύρισεν ἰκανὴν ὥραν. Καλὰ καὶ δὲν τὴν ἐσφράγισα, διότι, μὴ γνωρίζουσα τί ἦτον, δυσκόλως θ' ἀπεφάσιζε νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ. Τῆς εἶχαν δανεισθῆ αἱ ἐπιφυλλίδες ἀπὸ συμμαθητριάνα τινα ἴσως, καὶ ὑπέθεσεν ὅτι ἦτον ἄσκοπόν τι ἔγγραφον εἰς τὴν φίλην της ἀνήκον· ὅθεν τὸ ἐξεδίπλωσε, μακρὰν τοῦ νὰ περιμένῃ ὅ,τι περιεῖχεν.

Ἄμα διεξελθοῦσα τοὺς τρεῖς πρώτους στίχους, δὲν ἐδίστασεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ διευθύνετο πρὸς αὐτήν, καὶ ὅτι ὁ γράψας ἦμην ἐγὼ. Διεκόπη λοιπὸν καὶ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ, ὡς ἐρωτῶσά με τί τοῦτο ἐσήμαινε.

Ἐκυψα εἰς τὸ ὠτίον της, καὶ, μὲ φωνὴν ἰκετικὴν, τῆς εἶπα·

— Σὰς παρακαλῶ, ἀναγνώσατε.

Ἀνέγνωσεν ἡ κυρία Πιπίνα μέχρι τέλους τὴν ἐπιστολήν μου, ἐκοκκίνισε πολὺ περὶ τὰ μέσα, ἀλλὰ δὲν διεκόπη. Ἐπειτα τὴν ἐδίπλωσε καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε.

Δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ μὲ τοῦτο οὔτε ὀργὴν, οὔτε περιφρόνησιν· μόνον ἐσωτερικὴ τις φωνὴ τῆς ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φυλαξῇ ταύτην τὴν ἐπιστολήν.

— Σὰς παρακαλῶ . . .

— Καλῆ, λάβετέ την, μοῦ εἶπε· αὐτὸ μᾶς χρειάζεται, νὰ τὴν ἰδῇ ὁ πατήρ μου.

— Κυρία μου, τῆς εἶπα μὲ φωνὴν τῆς ὁποίας ἡ συγκίνησις δὲν εἶχε τι προσποιητὸν· ἀνεγνώσατε τὴν ἐπιστολήν μου· ἐπέισθητε, ἐλπίζω, ὅτι ἐνδιαφέρομαι ὑπὲρ ὑμῶν χωρὶς ποσῶς νὰ λείψω ἀπὸ τὸ ἀπαιτούμενον σέβας. Δέχεσθε

φιλίαν ἥτις, ἂν καὶ χθὲς λαβοῦσα ἀρχὴν, θὰ ἦναι, σὰς ὀμνῶ, πλήρης ἀφοσιώσεως; . . . Μὴν ἀποποιήσθε· ἴσως ποτὲ δὲν θὰ λάβετε εἰς τὴν ζωὴν σας πλειότεραν ἀνάγκην ὀδηγοῦ καὶ φίλου.

— Κύριε . . ., ἐτραύλισεν ἡ ἄκακος νεάνις καταπλαγείσα καὶ συγκινηθεῖσα συνάμα ἐκ τῶν μεγάλων τούτων φράσεων, αἵτινες ἤλθαν ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων μου.

— Λέγετε, τί θὰ κάμετε; ἠκολούθησα μὲ τὴν αὐτὴν ἀφέλειαν.

— Καὶ τί θέλετε νὰ κάμω; ἀπεκρίθη κυττάζουσά με κατὰ πρόσωπον.

— Ἰπακούετε; συγκατατίθεσθε εἰς τὴν ὁποίαν σὰς προτείνουν ὑπανδρείαν; . . .

— Ἄλλ' ἤμπορῶ πλέον, κύριε, νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν συγκατατίθεμαι . . . ἐνῶ ὅλα ἐτελείωσαν, ὅλα αἱ ἐτοιμασίαι ἐγένεον, καὶ μόνον ἡ παρουσία μου περιμένεται; . . .

— Αὐτὴν μόνην τὴν ἔνστασιν ἔχετε;

— Ἀλλοίμονον! κύριε, καὶ τοῦτο μόνον δὲν ἀρκεῖ;

— Φρονεῖτε;

— Καὶ σεῖς, κύριε;

— Ἐγὼ; βλέπετε ὅτι φρονῶ ὀλίγον διαφορετικῶς· διότι, ἂν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν, ἂν καὶ τὸν λόγον μου ἐπίσης ἔδωκα, καὶ μὲ περιμένον ἀδιστακτικῶς, ἀποφασίζω νὰ διατηρήσω τὴν ἐλευθερίαν μου, νὰ μὴ τὴν ἀλλάξω, θέλω νὰ εἰπῶ, παρὰ μὲ δεσμὰ χιλιάκις γλυκύτερα καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας.

— ὦ! ὑμεῖς, κύριε, ὑμεῖς εἶστε ἀνῆρ.

— Μάλιστα διότι εἶστε γυνή, ἡ ἄβυσσος εἶναι βαθυτέρα, καὶ ὁ κίνδυνος μεγαλήτερος, ἂν δὲν ἔχετε τὴν ἀναγκαίαν τόλμην νὰ τὸν προλάβητε. Ὁ ἀνῆρ, ἂν ἦναι δυστυχὴς εἰς τὰ οἰκιακά του, δὲν μένει πάντοτε ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἡ γυνὴ ὅμως μένει, καὶ μένει ὡς εἰς δεσμοτήριον αἰώνιον, καταδικασθεῖσα εἰς βασιάνους καὶ μαρτύρια ἀτελεύτητα. Ὁ δυστυχὴς ἀνῆρ κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ δυστυχὴς· ὅταν ὅμως ἡ ὑπἄνδρος γυνὴ ἦναι δυστυχὴς, ἡ δυστυχία της εἶναι πλήρης καὶ ἀνεπανόρθωτος!

— Ἀναμφιβόλως, ἀναμφιβόλως, ἐψιθύρισε μὲ ἠλλοιωμένην φωνὴν, βλέπω ὅτι θὰ δυστυχήσω . . . Ἄλλὰ μήπως βλέπω καὶ τὸ μέσον τῆς θεραπείας;

— Ἰποθέτετε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος πατήρ σας; . .

— Ὁ πατήρ μου; ἂν ἤξευρα μόνον ὅτι τοιοῦτό τι διαλογίζομαι! . . . κακῶς δὲν εἶναι καὶ πολὺ μὲ ἀγαπᾶ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ μ' ἐφόνευεν!

— Εἶναι δυνατόν!

— Ἐπειτα, ἔδωκε τὸν λόγον του, καὶ δὲν εἶναι ἀνθρώπος νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ, καὶ ἂν ἀκούη πεισθῇ ὅτι ὁ γάμος οὗτος θὰ μὲ καταστήσῃ διὰ θίου δυστυχῆ.

— Λοιπὸν, ἀνέλαβα μετὰ μικρὰν παύσιν, θὰ ὑπακούσετε!

Μ' ἐκύτταζεν ἀτενωῶς.

— Νομίζετε ὅτι ἡμπορεῖ νὰ γείνη ἀλλέως; Λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν μέσον νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ πατήρ μου ν' ἀλλάξῃ γνώμην, νὰ θελήσῃ νὰ διαλύσῃ τὸ συνοικέσιον τοῦτο; λέγετε, γνωρίζετε κἀνὲν τοιοῦτο μέσον;

— Ἴσως, ἀπεκρίθην παραδόξως ἀνασκιρτήσας.

— ὦ! λέγετε, λέγετε, εἶπεν ὀρμητικῶς· τί πρέπει νὰ κάμω;

Δύσκολος ἦτο τότε ἡ θέσις μου· ἤγγιζα εἰς τὸν σκοπὸν· ἀλλὰ τὸ δυσχερέστερον καὶ ὀλισθηρότερον βῆμα ἦτον τὸ τελευταῖον.

Ὅθεν ἐδίστασα νὰ προφέρω τὸν ὀριστικὸν λόγον. Ἐπρεπεν ὡστόσο νὰ λαλήσω, ὁ καιρὸς καὶ ἡ νεῆνις μ' ἐβίαζαν. Ἐμελλὰ νὰ ὑπακούσω, ὅταν παρ' ἐλπίδα ὁ πατήρ ἐξύπνησε, καὶ οὕτω διεκλύπη, εἰς τὸ ὠραιότερόν της μέρος, ἡ σειρά τῆς ὀμιλίας μας.

Καὶ αὐτὴ μὲν ἔλαβε πάλιν εἰς χεῖρας τὰς ἐφημερίδας τῆς, ἐγὼ δὲ ἐκόλλησα τὴν παρσιάν μου εἰς τὸ ἔρεισμα τῆς ἀμάξης, καὶ ἐχαμήλωσα τὰ βλέφαρα ὡς ἄνθρωπος ἐτοιμαζόμενος νὰ κοιμηθῇ. Διὰ τοῦ διπλοῦ τούτου στρατηγήματος καὶ τῆς ἐπιμόνου ἀφωνίας, ἠλπίζετο ὅτι καὶ ἐκεῖνος θὰ ἐπαναλάμβανε τὴν μουσικὴν του. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς μας ἐματαιώθη· ὁ φίλος εἶχε χορηγῆσαι τὸν ὕπνον, καὶ φόβος ἦτον μήπως τὸ λοιπὸν τοῦ ταξειδίου ἐμελλε νὰ γείνη μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ φόβοι μου ἐπαλήθευσαν!

Ὁ πατήρ τῆς Πιπίνας, ἐξάγων ἀπὸ τὸν κόλπον του μικρὸν μετάλλινον κουτίον περιέχον φώσφορα, ἄρχισε ν' ἀνάπτῃ τὴν καπνοσύριγγά του. Ἐλπίς πλέον δὲν ἦτο νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν μας!

Ἡ νεῆνις ἐκοιμήθη μέχρι τῆς πρωίας, ἐνῶ ὁ πατήρ ἐκάπνιζε.

Τὴν 8 πρωϊνὴν ὥραν ἡ ἄμαξα ἐφθασεν εἰς Μ... , τὸ τέμα τοῦ ταξειδίου μου!

.....

.....

Μετ' ὀλίγον εὐρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας μου. Ὅταν ἐμβῆκα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ὅπου συνείθιζε νὰ κάθηται, εἰς τὴν γωνίαν ἐνὸς τῶν πρὸς τὸν κῆπον παραθύρων, δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεῦσῃ ὅτι εἶμαι ἐγώ. Ὅποια σπουδὴ! ὅποια προθυμία! Ἡ γνωστὴ πρὸς τὸν γάμον ἐναντιότης μου, τὸσον ὀλίγον συνεφώνει μὲ τὴν ἐκπληκτικὴν ταχύτητα τοῦ ἐρχομοῦ μου, ὥστε ἡ Κυρία Σωφρονία σχεδὸν ἐτρόμαξε, καθὼς μοῦ τὸ ὁμολόγησε μετὰ ταῦτα. Μήπως ἐνόμισεν ὅτι κακὴ ἦτον ἡ ἀτομικὴ μου κατάστασις, καὶ ὅτι τὸ δελεαστικὸν θέλημα τῆς μελούς μου νὰ ἐπανορθώσῃ αὐτὴν προικὸς ἦτον ἡ περὶ καὶ μόνῃ ἀληθῆς τοῦ κινήματός μου ἐξήγησις; Ἄν ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία δὲν ἦτον εὐμενής, κατ' εὐτυχίαν δὲν ἦτον οὔτε ἀληθῆς, διότι—πρᾶγ-

μα τὸ ὅποιον θὰ σὰς ἐκπλήξῃ, καὶ θὰ σὰς σκανδαλίξῃ ἴσως—δὲν εἶχα οὔτε δανειστάς, οὔτε χρέη.

Μετὰ τὰ πρῶτα τῆς ὑποδοχῆς φιλοφρονήματα, ὁ λόγος ἔπεσεν εὐθὺς εἰς τὰ περὶ τοῦ γάμου. Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ θεία μου ἐξηγήθη ἐκτενέστερον περὶ τῆς μνηστῆς μου καὶ μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἦτον κατὰ πάντα ἀξιάραστος. Δὲν ἐναντιώθηεν εἰς τίποτε, ὅλα τὰ ἤϊρα καλὰ, ἐπωφελεῖ καὶ κατ' εὐχὴν! Ἐδῆλωσα μόνον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τελειώσωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα· εἶπα ὅτι εἶχα συμφέροντα ἀπαιτοῦντα τὴν ταχίστην ἐπιστροφήν μου εἰς Παρισίους, καὶ ἐζήτησα νὰ γείνουν αἱ ἀναγκαῖαι ἐκκλησιαστικαὶ διακηρύξεις καὶ ἡ τελετὴ ἔνευ ἀναβολῆς. Ἐσεκέθηεν ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ λησμονήσω τὴν εὐειδῆ συνοδοιπόρον μου ἦτο νὰ τελέσω ὅσον τάχιστα τὸν μοιραῖον γάμον μου!

Ἡ θεία μου εἶπε καὶ εἰς ὅλα. Ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγωμεν τὴν ἐπαύριον μετὰ πομπῆς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸν κύριον Δὲ Κουρβιλ καὶ τὴν κυρίαν θυγατέρα του.

Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Σωφρονία ὑπῆγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της νὰ στολισθῇ, καὶ ἔστειλε καὶ ἐμὲ νὰ κάμω τὸ ἴδιον. Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, ἀνέβημεν εἰς τὸ ὄχημα, καὶ διηυθύνθημεν εἰς τὴν πόλιν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ ἐμφανισθῶ ἐνώπιον τῆς νεάνιδος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἐμελλὰ νὰ νυμφευθῶ διὰ πείσμα, καὶ—τίς ἠξέυρει;—ἴσως ν' ἀγαπήσω διὰ πείσμα, ἠσθάνθηεν συγγίνησιν περιεργίας τὸσον σφοδρὰν, ὥστε ἄρχισε νὰ πάλῃ ἡ καρδιά μου.

Μὰς εἰσήγαγαν εἰς αἴθουσαν μεγάλην καὶ μεγαλοπρεπῆ, τῆς ὁποίας ὅμως ἡ μεγαλοπρέπεια ἦτον μεγαλητέρα τῆς ἐντελοῦς φιλοκαλίας· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἤμεθα τὸσον ἀπαιτητικοὶ πρὸς τοὺς νεοπλοῦτους.

Ὁ κύριος Κουρβιλ εἶχε βεβαίως μάθει ὅτι ἤλθαμεν, καὶ δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Καὶ ἀληθῶς, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῆν σχεδὸν εὐθὺς, καὶ εἰσῆλθεν ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τοῦτον ἠκολούθει δειλῶς ἡ κυρία θυγάτηρ του.

Καθὼς τοὺς εἶδα ἀφῆκα κραυγὴν.

Ὁ κύριος Κουρβιλ καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐπράξαν τὸ ἴδιον.

Ἡ θεία μου μὰς ἐξέλαβε τρελλούς.

Δὲν θὰ σὰς τυραννήσω, ἀναγνώσταί μου, βραδύνων τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κουρβιλ ἦσαν αὐτοὶ, αὐτότατοι οἱ συνοδοιπόροι μου.

Ἐταξείδευσα ἀπὸ Παρισίων εἰς Μ... μὲ τὸν μέλλοντα πενθερόν μου καὶ τὴν ὑποψήφιον σύζυγόν μου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, θεραπεύων ὡς ἐρωμέναν τὴν μνηστῆν μου, καὶ προσπαθῶν ὅλας δυνάμεις νὰ διεγείρω ὄλην της τὴν ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ μιση-

τοῦ μου ἀντιζήλου, ὅστις ἤμην ἐγὼ ὁ ἴδιος! Ἀπὸ τὴν τρίχα ἔλειψε ν' ἀρπάσω τὴν σύζυγόν μου, καὶ νὰ υπάγω νὰ τὴν νυμφευθῶ κρυφίως εἰς γωνίαν τινὰ τῆς Ἰταλίας, ἐνῶ ἡ τελευταία τοῦ γάμου ἠδύνατο νὰ γείνη ἀνεμποδίστως καὶ ταχύτερα κατὰ πλησιέστερα. — ὦ εἰμαρμένη, παράδοξα τὰ παίγνιά σου!

Ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη ἐκπληξίς, ὁ πενθερός ἔλαβε τὸν λόγον.

— Καλὲ, εἶναι ὁ συνοδοιπόρος μας!

— Καλὲ, τί λέγετε; εἶπεν ἡ θεία μου.

— Χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, χωρὶς ποσῶς νὰ τὸ υποπτεύσω, εἶχα τὴν τιμὴν νὰ συνταξειδεύσω εἰς τὴν αὐτὴν ἄμαξαν μετὰ τὸν κύριον Δὲ Κουρβίλ, εἶπα τότε ἐγὼ ἀποκρινόμενος εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς θείας μου

— Ἀληθινά! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Σωφρονία. Συγκυρία παράδοξος! Λοιπὸν, εἶναι περιττὴ ἡ σύστασις.

— Παντάσασι, παντάσασι! διέκοψεν ὁ κύριος Κουρβίλ μνησικακῶν ὀλίγον διὰ τὴν μακρὰν ἀφωνίαν μου. Ἄν καὶ διετρίψαμεν ὁμοῦ δύο σωστάς ἡμέρας, καθόλου δὲν ἐγνωρίσθημεν· διότι οὔτε τέσσαρας λέξεις πρὸς ἀλλήλους δὲν εἶπαμεν εἰς τὸν δρόμον. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἰωσηπίνια;

— Μάλιστα, πάτερ μου, εἶπεν ἡ κυρία Κουρβίλ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ πῶς, καλὲ μου ἀνεψιῆ, τόσοσιν σιωπηλὸς εἴστε; καὶ ὅταν ἀκόμη συνταξειδεύετε μετὰ τοιαύτην ὀραίαν κυρίαν;

— Καὶ πῶς, κυρία θεία μου, ἀπεκρίθη πλῆρης ὑποκρισίας, μετὰ ὀνειδίζετε διὰ τὴν διαγωγὴν μου ταύτην; Καὶ ἦτον τάχα συγχωρημένον εἰς ἐμὲ, ἐρχόμενον νὰ νυμφευθῶ, νὰ ρίψω τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ξένης κυρίας ὀραίον πρόσωπον;

Καθὼς ἦτον πρόπον, ἡ πρώτη αὐτῆ συνέντευξις πολὺ δὲν διήρκεσεν. Ἀλλὰ, πρὶν φύγωμεν, μοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια, ὅχι μόνον νὰ ἔχω ἐλευθέραν κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν εἴσοδον, ἀλλὰ καὶ νὰ συνομιλῶ κατ' ἴδιαν μετὰ τὴν μνηστῆν μου. Τότε οὔτε λέξιν εἶπαμεν πρὸς ἀλλήλους, διότι ἡ μικρὰ χαμαὶ πάντοτε ἔνευε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἀπέφευγε τὰ βλέμματά μου, ἐνῶ ἐγὼ ἐπάσχιζα παντοιοτρόπως νὰ ἐλκύσω τὰ ἐδικὰ τῆς· καὶ τοῦτο, εἴτε διότι ἤθελε νὰ με κάμῃ νὰ πληρώσω ὀλίγον ἀκριβὰ τὴν εὐτυχίαν, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο μὴ ἀνακαλυφθῆ μετὰ τῶν ἡμῶν συνεννόησις τις καὶ συνηγορῆ, καταστρέφουσα τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβει περὶ τῆς ἀγριότητός μου ἰδέαν ὁ μέλλων πενθερός μου.

Μεθ' ἡμίσειαν λοιπὸν ὥραν, ἡ θεία μου ἐσηκώθη, καὶ ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα, ὑποσχεθεὶς, κατ' ἐπίμονον τοῦ κυρίου Κουρβίλ αἴτησιν, νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν μετ' οὐ πολὺ.

Ποτὲ ὑπόσχεσις δὲν ἐτηρήθη μετὰ Ἰουδαϊκωτέραν ἀκριβείαν. Τὴν ἐπαύριον μάλιστα τὸ ἐσπέρας ἐπῆγα εἰς ἐπίσκεψιν τῆς μνηστῆς μου· ὁ πατήρ

δὲν ἦτον, ἀλλ' ἡ κυρία Ἰωσηπίνια. Ἄλλο καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα ἐμβῆκα εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου μετὰ μίαν στιγμὴν ἦλθε καὶ ἡ νεάνις.

Ἐπειδὴ δὲν τὴν ὑπεστήριξε πλέον ἡ παρουσία οὔτε τοῦ πατρός τῆς, οὔτε τῆς θείας μου· ἐπειδὴ ἐνθυμεῖτο τὸ μυστηριώδες μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον ὑπογείως ἐπλέξαμεν καθήμενοι εἰς τὴν ἄμαξαν, πλησίον τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Κουρβίλ, ὅστις τίποτε δὲν ἐνόησεν· ἐπειδὴ ἤξευρε περιπλέον ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα τότε τὴν ἐπεσκεπτόμην, ἦτον τόσοσιν τεταραγμένη, τόσοσιν ἠλλοιωμένη, ὅταν εἰσῆλθεν, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῆ εἰς τοὺς πόδας τῆς.

Ἔωρθησα πρὸς αὐτὴν, καὶ, λαβὼν τὴν δεξιάν τῆς, τὴν ἐσφιγξα μετὰ τὰς δύο μου χεῖρας· ὀδηγῶν δὲ αὐτὴν εἰς ἐν τῶν θρονίων, ὅπου ἐγλίστρησε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν, εἶπα·

— ὦ! κυρία μου· πόσον παράδοξος εἶναι ἡ τύχη μας! πόσον ἀπίστευτος ἡ εὐτυχία μου! Πῶς! ἐκεῖνη τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ μοῦ δώσουν χωρὶς νὰ με συμβουλευθοῦν εἶναι ἡ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἤθελα νὰ νυμφευθῶ ἐκ συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἐσκόπευα νὰ νυμφευθῶ καταφρονῶν ὁποιοῦδήποτε εἶδους ἐμπόδιον! Ὀνειρον πιστεύω ὅτι βλέπω ἢ ὅτι παράφρων ἔγεινα, ἂν δὲν με βεβαιώσετε ἡ ἴδια ὅτι καὶ ἐξυπνος εἶμαι καὶ τὰς φρένας μου δὲν ἔχασα!

Ἄντι ν' ἀποκριθῆ, μ' ἐκύτταξε μόνον, καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐκεῖνο ἦτον τόσοσιν περιπαθὲς καὶ τρυφερόν, ὥστε μοῦ ἦλθαν δάκρυα.

— ὦ Θεέ μου! ἠκολούθησα ἀφθονίαν εὐρισκῶν λόγων εἰς τὸ κατακυριεῦον τὴν ψυχὴν μου ἄμετρον τῆς χαρᾶς αἴσθημα, ὦ Θεέ μου! πόσον δίκαιον ἔχουν οἱ λέγοντες ὅτι διὰ τίποτε εἰς τὸν κόσμον τοῦτον δὲν πρέπει ν' ἀπεπιζώμεθα! Τὰ φαινόμενα, αἱ πιθανότητες, τὰ πράγματα, ὅλα ἠγείροντο κατ' ἐμοῦ ἐναντίον τῆς ὑποσχέσεώς σας, μετὰ ἀφῆκατε ἔρμαιον ἀπογνώσεως καὶ ἀδημονίας δολοκλήρον νύκτα, χωρὶς νὰ μοῦ δώσητε σημεῖον ζωῆς.

Καὶ βεβαίως, τὰ σχέδιά μου περὶ ἀπαγωγῆς, τῆς ὁποίας ἡ τύχη μᾶς ἀπήλλαξε, λήθης πλέον καὶ ὅχι μνήμης ἦσαν ἄξια, ἀφοῦ ὁ γάμος ἐγένετο κατὰ συγκατάθεσιν τῶν οικείων. Ὁ ἐραστὴς ἀφελεῖται διεγείρων ἰδέας μυθιστορικᾶς· ὁ σύζυγος ὅμως εὐρίσκει ἀσφάλειαν καὶ ἐγγύησιν εἰς μόναν τὰς υγιεῖς καὶ ἠθικὰς ἰδέας, εἰς τὴν θετικότητα τῶν καθηκόντων τοῦ βίου, εἰς τὴν πεφωτισμένην, οὕτως εἶπεῖν, πρόληψιν κατὰ τῆς ἀγυρτικῆς ἐκείνης ὀραίων αἰσθημάτων ἐπιδείξεως, ἥτις ἄλλο τι δὲν ἀποδεικνύει εἰμὴ χαρακτῆρα εἰς ἄκρον διεστραμμένον ἢ ἀνοησίαν πολλήν. Μετεμελήθη τῇ ἀληθείᾳ ὀλίγον δι' ὅσα εἶπα καὶ ἔπραξα ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἀλλὰ τὰ παρελθόντα πλέον δὲν ἐπανερχονται. Ἐπειτα, ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην εἶναι ζῦμη ἀπαλή λαμβάνουσα ὁποίαν θέλει τις νὰ τῆς δώσῃ

μορφήν, συμμαχοῦντος μάλιστα τοῦ ἔρωτος. Ἡ μνηστὴ μου εἶχεν ἀκόμη καιρὸν νὰ διδασθῆ τὰ τοῦ βίου· εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπέκειτο νὰ τὴν διδάξω ὅσα ἤθελε νὰ μάθῃ καὶ νὰ τῆς κρύψω τὰ λοιπὰ.

— Λοιπὸν, ἤρα τὴν ἰδανικὴν μου σύζυγον, ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχα ὀνειρευθῆ ὡς τὸν τύπον τῆς ἀνθρωπίνης καλλονῆς καὶ ὕλων τῶν χαρίτων! Ἄλλὰ τοῦτο, φεῦ! τί σημαίνει, ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἀμοιβαιότης; Εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται νὰ βεβαιώσετε, ἢ νὰ μοῦ ἀφαιρέσετε πᾶσαν ἀπάτην... Ἀπλητῆσατε καὶ ὑμεῖς τὸν ἰδανικὸν σας σύζυγον;

— Δύσκολον ἐρώτησιν μ' ἐρωτᾶτε. Θὰ ἔκλινα πολὺ νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ προορισθεὶς σύζυγός μου εἶναι αὐτὸς ὁ ἀληθὴς ἐκλεκτὸς τῆς καρδίας μου, ἂν δὲν μ' ἐβεβαίονετε ὅτι ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω. Ὑμεῖς εἰστε ἐμπειρότατος εἰς τὰ τοιαῦτα, καὶ ἡ γνώμη σας ταλαντεύει πολὺ τὴν γνώμην μου.

— Ὁ! ὄχι, ὄχι! ἀνέκραξα θλίβων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Μόνον τὸν ἑαυτὸν σας πιστεύσατε, μόνην τὴν καρδίαν σας ἀκούσατε. Ἡ γνώμη μου εἶναι ἀνόητος, δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν λησμονήσετε! Τὸ θέλετε!

— Ναί, εἶπε θλίβουσα τὴν δεξιάν μου.

Τὴν ὑπόσχεσίν μου τοῦ νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου νομίζω ὅτι ἐπάνω κάτω τὴν ἐξεπλήρωσα· ἐκτὸς ἂν θελήσετε νὰ σὰς περιγράψω τὰ μικρὰ καὶ κοινὰ τοῦ γάμου περιστατικὰ, γάμου ὁμοιάζοντος ὅλους τοὺς γάμους. Τί ἄλλο νὰ σὰς εἰπῶ ἀκόμη! Ὅτι δύο ἤδη ἔτη διατελῶ σύζυγος· ὅτι ἀγαπῶ τὴν σύζυγόν μου ὅπως ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἠγάπησα, καὶ ὅτι ἀνταγαπῶμαι ἐπίσης· ὅτι καρπὸν τῆς ἀγάπης ταύτης ἔχομεν μικρὸν ἄγγελον, ἐράσμιον καὶ εὐσάρκον ὡς τοὺς ἀγγέλους τῆς ᾠδῆς τοῦ Βερατζιέ· ὅτι ζῶμεν συγκεντρωμένοι εἰς τὴν εὐδαιμονίαν μας καὶ ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰ περὶ ἡμᾶς· ὅτι ἡ σύζυγός μου, γενομένη μητῆρ, ἔγεινε διαμιᾶς σοβαρὰ, σύννομος, ἐμβριθής; Ὅλα ταῦτα τὰ γνωρίζετε σεῖς οἱ ἔχοντες σχέσιν καὶ οἰκειότητα μεθ' ἡμῶν, καὶ δυνάμενοι νὰ ἐκτιμῆσετε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν καρδίαν τῆς πολυτίμου ταύτης γυναικός. Δὲν ἐγνωρίζετε μόνον τὰς περιστάσεις τοῦ γάμου μας, καὶ τὴν γνώσιν αὐτῶν ἐχρεώστων εἰς τὴν φιλίαν σας. Ἐξεπλήρωσα λοιπὸν τὸ καθήκον μου· ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε νὰ τελειώσω ἐνταῦθα, ἐπευχόμενος εἰς ὅλους τοὺς ἀγάμους τὴν αὐτὴν τύχην καὶ τὴν αὐτὴν εὐδαιμονίαν. Ἀμήν.

Ἡ ἐπομένῃ διατριβῇ, γράφεται ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Δ. Ῥοδόου, ἀπεσπᾶσθη ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ περὶ ξιφασκίας συγγράμματος τοῦ κ. Πύργου. Σ. τ. Δ

ΠΕΡΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Κατὰ τὸν κλεινὸν Πασχάλην «ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι οὔτε ἄγγελος οὔτε κτῆνος, ὁσάκις ὁμως

θελήσῃ νὰ γείνη ἄγγελος, γίνεται κτῆνος.» Ἡ δὲ καθημερινὴ πείρα καὶ ἡ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἱστορία βεβαιοῦσι τὴν ἀλήθειαν τοῦ σκληροῦ τούτου ἀποφθέγματος. Ἡ φύσις ἡμῶν δὲν εἶναι δεκτικὴ εἰμὴ μόνον βαθμοῦ τινος τελειότητος· ἅμα δὲ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ ὑπερβῆ τὰ ὅρια αὐτῆς, ἀντὶ ἀγγέλου καταντᾷ κτῆνος ἢ καὶ θηρίον. Τὰ χρονικὰ τῶν ἐθνῶν βρίζουσι τοιοῦτων παραδειγμάτων. Οὕτως οἱ ὅπαδοι τοῦ Διογέτους, θελήσαντες νὰ ὁμοιάσωσι τοὺς θεοὺς ἀπολακτίζοντες τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἔγειναν σκύλοι· οἱ διάδοχοι τῶν κυνικῶν ἀσκητῶν καὶ μοναχοὶ ὠνόμαζον μὲν ἑαυτοὺς ἀγγελικοὺς καὶ μεγαλοσχήμους, πράγματι δὲ ἦσαν ἐστατικὴ ἀγέλη, ἧς ἡ κατοικία ἐκαλεῖτο μάνδρα· ἐπὶ δὲ τῶν ἡμετέρων χρόνων οἱ ἐπιχειρήσαντες νὰ καταβιάσων ἐπὶ τῆς γῆς τὸν οὐρανόν, οἱ ὀνειρευθέντες τὴν διηνεκῆ εἰρήνην, τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, τὴν ἰσότητά, τὴν κοινοκτημοσύνην, οἱ Φουριέροι, Δερροῦ, Μαράτοι, Δαντῶνες καὶ Δελεκλουζαί, ἐκυλίσθησαν εἰς τὸν φόνον ὡς τίγρεις αἰμοχαρεῖς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ πάντες ὅσοι ἐπειράθησαν νὰ κολλήσωσιν εἰς τὴν βᾶχιν των περὰ ἀντὶ ἀγγέλων ἔγειναν Ἰκαροὶ καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν λάσπην.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐκρίναμεν καλὸν νὰ προτάξωμεν τοῦ περὶ ξιφασκίας βιβλίου τοῦ καλοῦ ἡμῶν διδασκάλου κ. Πύργου, διότι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀγγελομανία κατῆντησε νόσος ἀρκούντως διαδεδομένη. Εἰς ταύτην ὑπόκεινται πρὸ πάντων πολλοὶ τῶν ἡμετέρων δημοσιογράφων, οἵτινες τὸν καθ' ἡμᾶς Ἑλληνα θέλουσιν οὐχὶ ἄνθρωπον ὡς τοὺς ἄλλαχού τοῦ πλανήτου ἡμῶν κατοικοῦντας, ἀλλὰ τελεότερόν τι πλάσμα, προσκολλημένον ὡς σταλακτίτην εἰς τὰς κλασικὰς καὶ ὀρθόδοξους αὐτοῦ παραδόσεις καὶ ἑλληνοπρεπῶς ἀποπτύοντα τὰς ἀδυναμίας τῶν συγχρόνων θνητῶν. Οἱ ὅπαδοι τῆς σχολῆς ταύτης εἰσὶν οἱ περιοδικῶς καταφερόμενοι κατὰ τῆς διόθεν αὐξανούσης παρ' ἡμῖν φραγκικῆς πολυτελείας καὶ διαφθορᾶς, οἱ κηρύττοντες ὅτι εἰς μὲν τὸν Γερμανὸν καὶ τὸν Γαλάτην συγχωρεῖται νὰ εὐθυμῆ ἐν τοῖς Café-chantants, ἀλλ' ἡ τοιαύτη διασκέδασις εἶναι ἀναξία τῶν ἀπογόνων τοῦ Περικλέους· οἱ ἀπαιτοῦντες παρὰ τῆς θεατρικῆς ἐπιτροπῆς νὰ κολοβόνῃ τὰ ἔργα τοῦ Labiche καὶ τοῦ Offenbach, διότι τὰ ἑλληνικὰ ἔμματα καὶ ὡτία πρέπει νὰ ἦναι σεμνότερα τῶν ἐν τῇ Δύσει. Οἱ τοσοῦτον ἐγκρύπτοντες ἐν ἑαυτοῖς ἔγκον ἀρετῆς καὶ ζῆλον ἠθικοποιήσεως οὐδόλους παραδόξου· νὰ εὐρωσιν ἐπίεσαντο καὶ βαρβαρικὸν βιβλίον διδάσκον τίνι τρόπῳ ἄνθρωπος σέ' ὅμοσ ἑαυτὸν ἀναγκάζεται ἐνίοτε νὰ ζητῆ διὰ τοῦ ξίφους τὴν ἀνόρθωσιν ἠθικῆς ζημίας, καὶ νὰ ἰσχυρισθῶσιν ὅτι τοῦτο εἶναι ἴσως καλὸν διὰ τοὺς Φράγκους, ἀλλ' ὁ φιλόνομος καὶ ὀρθόδοξος Ἑλληνας πρέπει νὰ τρέ-